

Eric Bibb

"De muziek vindt mij"

Om te ontsnappen aan zijn vrijwel onafgebroken toerschema maakt bluesmusicus Eric Bibb plaatopnamen; in de huiskamer bij een vriend of in een studio. Dat resulteert in een gestage stroom releases. Zijn nieuwste is *Global Griot*, een dubbelaar die is opgenomen in maar liefst zeven landen, van thuisland Zweden tot Ghana. "Het is balsem voor de ziel."

De muziek van Eric Bibb (New York, 1951) is diepgeworteld in de countryblues van Lead Belly en Mississippi John Hurt. Zijn vader Leon was folkzanger, theatermaker en links activist. Pete Seeger, Odetta en Bob Dylan waren huisvrienden.

Eenkennigheid, zoals die in de traditionele blueswereld weleens wordt aangetroffen, is een eigenschap die Bibb volkomen vreemd is. Op een van zijn doorbraakalbums, het veelgeprezen *Friends* uit 2004, speelt hij al met Taj Mahal, koraspeler Mamadou Diabate, folkzangeres Judy Foster en voornoemde gitariste Odetta. Het werd een diep doorvoeld folkbluesalbum.

De laatste jaren levert Bibb vrijwel ieder jaar een plaat af, soms opgedragen aan een vriend of een voorbeeld in de muziek (Paul Robeson, Bukka White, Habib Koité), soms intens betrokken (*Migration Blues* uit 2017) maar altijd zachtmoedig en spiritueel.

Verhalenverteller

Je zou kunnen denken dat Eric Bibb een zwever en een gutmens is, maar hij staat ook met beide poten stevig in de traditie van Woody Guthrie en Lead Belly. "Ik ben een verhalenverteller", aldus Bibb. "Net als Habib Koité en reggaezanger Ken

Boothe, die ook meezingt op het album, trek ik de wereld rond. We staan in een levendige traditie die absoluut voortgezet dient te worden. Een 'global griot' is als het ware lid van een kaste van rondtrekkende verhalenvertellers."

Op *Global Griot* laat Bibb zich van verschillende kanten zien en horen. Wat allereerst opvalt, is zijn maatschappelijke betrokkenheid. In songs als *Gathering Of The Tribes* (met Solo Cissokho op kora), *Wherza Money At en Human River* spat het engagement van de tekstregels. "Ik ben niet boos, hooguit wat opgewonden. Nee, zonder gekheid. Als je ziet wat er in de wereld gebeurt, en met name in mijn thuisland, dan is verontwaardiging op zijn plaats. Zwijgen is niet aan de orde." Aan de andere kant zijn er de klassiekers die Bibb al gedurende zijn hele carrière graag opneemt. Op *Global Griot* is dat bijvoorbeeld *Mole In The Ground*, een traditional uit de negentiende eeuw, hier vertolkt door reggaezanger Ken Boothe. Een andere klassieker is de oude slavenslied *Michael Row The Boat Ashore*, hier in een take opgenomen in de huiskamer van bassist Frans Krook. En dan zijn er de songs waarin Bibb geloof, hoop en liefde bezingt, zoals *Send Me Your Jesus*, *Picture A New World* en het

prachtige *New Friends*, gezongen door de fameuze Linda Tillery – icoon uit de Westcoast-soulscene van de jaren zestig. "Het zijn allemaal kanten van dezelfde medaille", zegt Bibb. "Ik zing over de wereld om me heen, maar ook over mijn innerlijke wereld, de wereld van reflectie en spiritualiteit."

Traditie van grote folkzangers

Bibb stamt uit een traditie van grote folkzangers. Vader Leon was in de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw een fameuze folkzanger (en acteur) die met zijn diepe bariton het podium deelde met onder meer Pete Seeger en bluesmuzikant Sonny Terry. Vanwege zijn politieke overtuigingen, die links van het midden lagen, kwam hij in de jaren vijftig in aanvaring met de mainstream-entertainment-industrie, maar dat weerhield hem er niet van opnamen uit te brengen via fameuze labels als Smithsonian Folkways, Elektra, Vanguard en RCA. In 1959 stond Leon Bibb op het Newport Folk Festival, naast artiesten als Joan Baez en Bo Diddley. Een goede introductie tot beider werk is het album *Praising Peace*, in Europa verschenen via Dixiefrog.

"**Volksmuzikanten** zijn altijd een **ankerpunt** voor mij geweest"

In zijn eigen werk zocht Eric Bibb altijd aansluiting met muzikanten uit de hele wereld. "Volksmuzikanten zijn steeds een ankerpunt voor mij geweest. En in de loop van mijn leven is dat alleen maar meer geworden, zo heb ik ervaren. Het wonderlijke is: de muziek vindt mij. Zo leerde ik Solo

Cissokho en Habib Koité kennen tijdens een promotour voor de Putumayo-release *From Memphis To Mali*. Onze muziek gaat goed samen, we leiden ongeveer hetzelfde leven. Solo reist heen en weer tussen Senegal en Noorwegen, ik woon al jaren in Zweden, we komen elkaar vaak tegen." Bibb's vrouw Ulrika vervult een belangrijke rol op het album, in de vorm van achtergrondvocalen op een groot aantal tracks. "Ik ben dan ook blij en dankbaar dat mijn familie de passie en liefde voor deze muziek deelt. Dat is uiterst belangrijk als je zoveel op pad bent als ik."

Dietmar Terpstra